

Smrt v Kozju.

Tri dni je že umiral mlinar v starem mlinu ob Lili, pa le ni mogel umreti! Vse babce, in bobre cele vase, so na ponvi klicali, pa vse ni nič pomagalo. Bobre so klicale pruda in z glavnimi potlinavale, kje si septaje: To ni dobro, mlinar je gotovo nekaj pregrešil, zavolj česar ne more adaj umreti! Vse beracé, Kizo Kij prugoto dohajali, so obitro obdarovali, vsem bolim bogate darove pruhjali, a li mlinar je umiral, pa umreti ni mogel. Za črnega psicka pa, Kije tako hudo po ogriji sem in tja letaje lajal in cvilil, se se nikdo zmenil ni.

Tretji večer uže mlinar umira, vni mrak se je že vlegel ^{celo} najokoliu, ko Juri, Kije iz bližnjega trga kruh in zrnje ostrijem nosil in ravno s praznim Kozim stonú hitel, do oziraje pri mlinarji prude. Ne meni peza lajave črnega psicka, hče ravno mimo prelaza, Kor ga bela žena, stolga ko nebestka, lojtra valavi. Juri hče zberati, ker spoznal je Kmalu, da je bela žena smrt. Pa ga prime za jutko - mrazu, val pre hese Jurija in mu prijazno peče: Ne buj se, ne storim ti ničesar! Sej, lahko mi dobroto plašoč in seke in svoje časno in večno osrečiš. ☺

Tri dni uže mlinar umira pa umreti ne more, Ker ta nevestna

črni pes me ne pusti čez ograji. Vzem me v Koš pa me zanesi
v mlin, da mlinarja muke pesim."

Kaj bodo pa rekli mlinarjevi, pravaš Jurij, ki se tolike
prijaznosti od smrti mrtkator ni našel, "Ko me vidiš, sleboj
v Košu: Ves, da bi mene in tebe izposkali s klobaceni."

E. Kaj se, ga zavrne bela žena, nikdo me ne bo videl
razven tebe. Ko v hišo prideš, postavi Koš za peč pa si daj prineseti
polič vina. K čar bodem potlej iz Koša stopila k postelji in
mlinarja zaklala in se spet v Koš venila, da me do prelaza
nazaj odneso. Črna pripe boče vtila čez postelj po vsej sobi,
pa ne plači se, nikdo kene bo videl razven tebe!

Z glavo klimajo peče Jurij: Naj boče! Smrt mu je hitro
v Košu. Kar mu je bila naročila, pre je stobil, Ko v hišo pride,
postavi Koš za peč pa si da prineseti polič vina. Smrt
stopi iz Koša, gre k postelji, kjer je mlinar umiral, postoji pri
zglavji, poleg nje oster nos se vedrij in ga zasadi mlinarja
v golo. — črna pripe vtilje čez postelj po vsej sobi, pa
nikdo je ni videl razven Jurija.

Mlinar zahroščee, oči obmeim dušar ga je zapustila.
Smrt stopi nazaj v Koš. Jurij ves preplašen spije naglo vino,

ozame Rosi na rame in urno peke dneve. Koji bil vse zunej
ograj, reče smrti:

Stoj da stojim iz Roša! Juri postoji in smrt, stoji
pred njim reče: Lej! rešil si mlinarja pestlih muk, mene pa
velike skrbi! Za to boš pa prečen si ^{cela} in tvoja ~~druga~~ rodbina
s teboj že tu na zemlji, je boš pa tam na onem svetu!

To izrekaš je naglo izginila bela žena. Turi pa

Srečno je živel in srečno umrl
Svet Peter pa mu je nebesa odprl.

M. L. Rogac hiš.
Ljubljana

327/4

Ispodročna se nasmeji.

Neki močoini in siloviti vitez ima le enega
otroka, in sicer modro in resno hčer, ktera se
že v svojem življenju nikolaa nasmejala ni.
To pa ga močno preče in mu življenje je greni:
Torej jo tistemu v zakon odhujbi, in polo-
vico premoženja za doto, kteri jo bo k sme-
hu pripravil. Stala pa je kakor pol ure od
graščine gospodova bajta, v kteri revna
pa postena zakonca s svojimi tremi